

παίχτης

παίχτης κ. **παίκτης**, **ο**, ουσ. [<μτγν. παίκτης <παίζω]. **1.** αυτός που συμμετέχει ενεργά σε παιχνίδι (ψυχαγωγικό, αθλητικό ή τυχερό) ή που είναι χαρτοπαίχτης: «είναι παίχτης της τάδε ομάδας || είναι παίχτης λαχείων». (Λαϊκό τραγούδι: *έμαθα πως παίζεις ζάρια είσαι και χασικλής, είσαι μάγκας, είσαι παίχτης, νυχτοπερπατητής*). **2.** χαρακτηρίζει άτομο που έχει το θάρρος να ρισκάρει στη ζωή του ή στον επαγγελματικό του χώρο: «όσο επικίνδυνη κι αν είναι μια δουλειά, την αναλαμβάνει, γιατί έχει μάθει να είναι παίχτης || το 'χει πάρει σαν πρόγραμμα μια να κερδίζει και μια να χάνει, γιατί πάνω απ' όλα είναι παίχτης». **3.** (στη γλώσσα της αργκό) το κομπολόι: «έβγαλε τον παίχτη απ' την τσέπη του κι άρχισε να τον παίζει σκεφτικός». (Λαϊκό τραγούδι: *τον παίχτη, μάγκα, πέτα τον· σε σένα δεν ταιριάζει· τώρα η δική σου γκόμενα μ' άλλον τακιμιάζει*). Συνών. *μπεγλέρι (1) / τεσπίχι*.

- άλλο παίχτης κι άλλο τσουτσουνοπαίχτης, βλ. λ. [τσουτσουνοπαίχτης](#).

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας